

Євген Коржов*

СТАРТАП-ЕКОСИСТЕМА ЯК ДРАЙВЕР ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю пошуку нових джерел інноваційного оновлення промисловості України в умовах повномасштабної війни, руйнування виробничих потужностей та обмеженого доступу до традиційних інструментів технологічного розвитку. Стартап-екосистема, що охоплює акселератори, венчурні фонди, технологічні хаби, спеціальний правовий режим «Дія.Сіті» та мережу університетських і корпоративних інституцій підтримки, дедалі частіше розглядається як альтернативний і додатковий канал генерування та комерціалізації промислових інновацій, здатний частково компенсувати обмеженість державного фінансування науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт. Метою статті є оцінювання потенційної ролі та можливих механізмів взаємодії стартап-екосистеми з промисловими підприємствами України у стимулюванні їх інноваційного розвитку, а також обґрунтування напрямів посилення цієї взаємодії. У дослідженні застосовано методи системного аналізу, порівняння, узагальнення та структурно-логічного моделювання на основі теоретичної рамки шести доменів підприємницької екосистеми Д. Айзенберга (політика, фінанси, культура, інституційна підтримка, людський капітал, ринки) та концепції відкритих інновацій Г. Чесбро. Проаналізовано динаміку інноваційної активності промислових підприємств України за 2021–2024 рр., яка засвідчує зростання частки інноваційно активних підприємств із 9,6 % до 16,2 % за одночасного збільшення обсягу реалізованої інноваційної продукції у 3,8 рази. Розглянуто статистику функціонування українського венчурного ринку та режиму «Дія.Сіті», зокрема залучення стартапами щонайменше 310,5 млн дол. США інвестицій у 2024 р. та приєднання 880 нових резидентів до спеціального податкового режиму. Виявлено основні моделі взаємодії промислових підприємств зі стартапами — корпоративні акселератори, венчурне інвестування, спін-офф-проекти, технологічний скаутинг та інноваційні кластери, а також бар'єри, що стримують таку взаємодію в українських реаліях: дефіцит акселераційних програм галузевого спрямування, низький рівень довіри традиційних промислових компаній до зовнішніх розробників, недостатність механізмів захисту інтелектуальної власності та обмежений доступ малих технологічних команд до виробничої інфраструктури. Виходячи з логіки моделі відкритих інновацій, висловлено теоретично обґрунтоване припущення, що промислові підприємства, які системно інтегрують стартап-інструментарій у власні інноваційні стратегії, можуть отримувати швидший доступ до зовнішніх технологічних рішень порівняно з опорою виключно на власний R&D-підрозділ, хоча емпірична перевірка цього припущення на українських даних потребує окремого дослідження. Запропоновано напрями розвитку взаємодії промисловості та стартап-екосистеми в Україні, зокрема створення галузевих корпоративних акселераторів, розширення застосування режиму «Дія.City Invest» для фінансування промислових технологічних стартапів, формування індустріальних технологічних парків на базі діючих підприємств та розвиток програм технологічного скаутингу. Результати дослідження можуть бути використані органами державного управління під час формування інноваційної політики, а також менеджментом промислових підприємств для розроблення стратегій відкритих інновацій.

Ключові слова: стартап-екосистема; промислові підприємства; інноваційний розвиток; відкриті інновації; венчурне фінансування; Дія.Сіті; корпоративні акселератори.

Табл. 3. Літ. 15.

* National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute". Ukraine.

DOI: 10.32752/1993-6788-2026-1-301-528-536

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5102-3171>

Yevhen Korzhov

STARTUP ECOSYSTEM AS A DRIVER OF INDUSTRIAL INNOVATION DEVELOPMENT IN UKRAINE

The relevance of this study stems from the need to identify new sources of innovative renewal for Ukraine's industry under conditions of full-scale war, damaged production capacities and restricted access to conventional instruments of technological development. The startup ecosystem — encompassing accelerators, venture funds, technology hubs, the special Diia.City legal regime and a network of university- and corporate-based support institutions — is increasingly regarded as an alternative and complementary channel for generating and commercialising industrial innovation, capable of partially offsetting limited public funding for research and development. The purpose of the article is to assess the potential role and possible interaction mechanisms of the startup ecosystem with Ukraine's industrial enterprises in stimulating their innovative development, and to substantiate directions for strengthening this interaction. The study applies methods of systemic analysis, comparison, generalisation and structural-logical modelling, drawing on D. Isenberg's six-domain entrepreneurial ecosystem framework (policy, finance, culture, supports, human capital, markets) and H. Chesbrough's open innovation concept. The dynamics of innovation activity among Ukraine's industrial enterprises for 2021–2024 were analysed, showing growth in the share of innovation-active enterprises from 9.6% to 16.2%, alongside a 3.8-fold increase in the volume of sold innovative products. Statistics on the functioning of the Ukrainian venture market and the Diia.City regime were examined, in particular the attraction of at least USD 310.5 million in investment by startups in 2024 and the accession of 880 new residents to the special tax regime. The main models of interaction between industrial enterprises and startups were identified — corporate accelerators, venture investment, spin-off projects, technology scouting and innovation clusters — together with barriers restraining such interaction in Ukrainian conditions, including the shortage of sector-specific acceleration programmes, low trust of traditional industrial companies toward external developers, insufficient intellectual-property protection mechanisms, and limited access of small technology teams to production infrastructure. Drawing on the logic of the open innovation model, a theoretically grounded proposition is put forward that industrial enterprises which systematically integrate startup-based tools into their own innovation strategies may gain faster access to external technological solutions compared with relying solely on an in-house R&D unit, although empirically testing this proposition on Ukrainian data requires a separate study. Directions for developing interaction between industry and the startup ecosystem in Ukraine are proposed, in particular the creation of sector-specific corporate accelerators, broader application of the Diia.City Invest regime for financing industrial technology startups, the formation of industrial technology parks based on operating enterprises, and the development of technology-scouting programmes. The results can be used by public administration bodies in shaping innovation policy and by the management of industrial enterprises in developing open-innovation strategies.

Keywords: startup ecosystem; industrial enterprises; innovative development; open innovation; venture financing; Diia.City; corporate accelerators.

Peer-reviewed, approved and placed: 12.07.2026

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Повномасштабна війна росії проти України спричинила руйнування виробничих потужностей, розрив логістичних ланцюгів і масштабний відтік кваліфікованих кадрів, що загострило проблему технологічного відставання вітчизняних підприємств. За таких умов

традиційні джерела фінансування інноваційної діяльності — власні кошти підприємств та обмежене державне фінансування НДДКР — виявляються недостатніми для технологічного оновлення промисловості. Водночас в Україні сформувалася відносно розвинена стартап-екосистема (акселератори, венчурні фонди, технологічні хаби, режим «Дія.City»), яка продемонструвала здатність залучати приватний, зокрема іноземний, капітал навіть в умовах війни. Проте взаємодія цієї екосистеми з традиційними промисловими підприємствами залишається фрагментарною: більшість українських стартапів орієнтована на IT-послуги, оборонні технології та споживчі цифрові продукти, тоді як промисловість — металургія, машинобудування, хімічна та переробна галузі — здебільшого залишається осторонь механізмів стартап-фінансування. Це зумовлює наукову і практичну потребу в дослідженні того, якою мірою та за якими механізмами стартап-екосистема може виступати драйвером інноваційного розвитку промисловості України, а також у визначенні бар'єрів, що стримують таку взаємодію.

Аналіз останніх публікацій по проблемі. Теоретичні засади функціонування підприємницьких екосистем закладено в роботах Д. Айзенберга, який запропонував модель шести взаємопов'язаних доменів — політики, фінансів, культури, інституційної підтримки, людського капіталу та ринків [1]. Концепція відкритих інновацій Г. Чесбро обґрунтувала перехід від замкнених внутрішньофірмових моделей НДДКР до залучення зовнішніх ідей, технологій і команд, зокрема через співпрацю з малими інноваційними компаніями [2]. У вітчизняній літературі: М. Хаустов, А. Данько та Д. Бондаренко проаналізували розрив у розвитку стартап-екосистем між країнами, що наздоганяють, і розвиненими економіками [3]; І. Губарева систематизувала бар'єри доступу до фінансування, слабкість державного регулювання та низький рівень залучення корпоративних інвесторів у сферу R&D в українських екосистемах стартапів [4]; Т. Моїсеєнко показала, що значна частка глобальних корпорацій системно співпрацює з десятками стартапів одночасно, тоді як українська інфраструктура акселерації залишається кількісно значно меншою за розвинені ринки [5]; канали фінансування відкритих інновацій (венчурні фонди, акселератори, спін-офи, інкубатори, краудфандинг) узагальнено в [6]; А. Анопа та С. Ілляшенко систематизували традиційні форми інноваційного бізнесу і запропонували альтернативну модель цифрової інноваційної мікромережі — децентралізованої структури автономних мікрокоманд, що взаємодіють через єдину цифрову платформу [7]. Водночас питання безпосередньої взаємодії промислових (не IT-орієнтованих) підприємств України зі стартап-екосистемою залишається недостатньо розкритим, що зумовлює доцільність цього дослідження.

Формулювання цілей дослідження (мета статті). Метою статті є оцінювання потенційної ролі стартап-екосистеми як драйвера інноваційного розвитку промисловості України та обґрунтування напрямів посилення взаємодії між промисловими підприємствами і суб'єктами стартап-екосистеми. Для досягнення мети поставлено такі завдання: розкрити теоретико-методичне підґрунтя аналізу взаємодії промисловості та стартап-екосистеми на основі

моделі Д. Айзенберга і концепції відкритих інновацій Г. Чесбро; проаналізувати динаміку інноваційної активності промислових підприємств України за 2021–2024 рр.; охарактеризувати масштаб і фінансові показники функціонування вітчизняної стартап-екосистеми; систематизувати моделі взаємодії промислових підприємств зі стартапами за порогом входу, ризиком та очікуваним ефектом; визначити бар'єри такої взаємодії в українських умовах і зіставити їх із напрямками подолання.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Модель шести доменів Д. Айзенберга розглядає підприємницьку (стартап-)екосистему як сукупність взаємопов'язаних компонентів — державної політики та регуляторного середовища, доступності фінансування, підприємницької культури, інституційної підтримки (акселератори, інкубатори, професійні сервіси), людського капіталу та ринкового доступу, — які у взаємодії формують умови для виникнення й масштабування технологічних компаній [1]. Стосовно промисловості цю модель доцільно застосовувати не лише для оцінки середовища функціонування стартапів як таких, а й як рамку для аналізу того, наскільки промислові підприємства здатні інтегруватися в наявні домени — зокрема використовувати інституційну інфраструктуру підтримки (акселератори, технопарки) та фінансові інструменти (венчурні фонди, корпоративний венчурний капітал) для отримання доступу до зовнішніх технологічних рішень.

Концепція відкритих інновацій Г. Чесбро доповнює цю рамку управлінським виміром: вона обґрунтовує доцільність поєднання внутрішніх і зовнішніх джерел ідей та каналів комерціалізації через корпоративні акселератори, венчурне інвестування, придбання стартапів та спін-офф-проекти [2]. Для промислового підприємства це означає, що частина інноваційних завдань, які традиційно вирішувалися власним R&D-підрозділом, може розподілятися між зовнішніми командами через технологічний скаутинг, галузеві акселераційні програми чи інвестиційні угоди. Звідси випливає теоретично обґрунтоване, але емпірично не перевірене на українських даних у межах цього дослідження припущення: підприємство, що використовує кілька зовнішніх каналів одночасно, може отримувати доступ до готових технологічних рішень швидше, ніж підприємство, яке покладається виключно на власний R&D-цикл, оскільки паралельний пошук через ринок скорочує час на розробку «з нуля» [2]. Перевірка цього припущення на емпіричних даних українських підприємств є одним із напрямів подальших досліджень.

Аналіз офіційних статистичних даних засвідчує помітне зростання інноваційної активності промисловості України впродовж 2021–2024 рр., незважаючи на умови повномасштабної війни (табл. 1).

Кількість інноваційно активних промислових підприємств зросла з 453 до 627 одиниць, а їхня частка — з 9,6 % до 16,2 % [8; 9]. Обсяг реалізованої інноваційної продукції збільшився у 3,8 раза (з 36,8 до 138,7 млрд грн), а частка нової для ринку продукції в її структурі зросла з 6,4 % до 29,5 %, що свідчить про перехід від імітаційних до проривніших форм інновацій [8]. Водночас Україна продовжує втрачати позиції за Глобальним інноваційним

індексом ВОІВ — з 60-го місця серед 133 країн у 2023 р. до 66-го серед 139 у 2024 р. [8], що вказує на структурне відставання, яке зростання абсолютних показників поки не компенсує. Найдинамічніше зростання зафіксовано у виробництві електричного устаткування (понад удвічі) та в оборонно-суміжних і харчовій галузях, що засвідчує вплив воєнного попиту на технологічне оновлення окремих секторів [8].

Таблиця 1. Динаміка інноваційної активності промислових підприємств України, 2021–2024 рр., складено автором за даними [8; 9]

Показник	2021 р.	2024 р.
Кількість інноваційно активних промислових підприємств, од.	453	627
Частка інноваційно активних підприємств у загальній кількості промислових підприємств, %	9,6	16,2
Обсяг реалізованої інноваційної продукції, млрд грн	36,8	138,7
Частка інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції, %	0,9	3,0
Частка нової для ринку продукції в структурі інноваційної продукції, %	6,4	29,5

Попри «венчурну зиму» 2022–2023 рр., коли обсяг інвестицій в українські стартапи скоротився на 74 % до семирічного мінімуму, 2024 рік засвідчив відновлення ринку: українські стартапи залучили щонайменше 310,5 млн дол. США у межах 241 угоди (зокрема мегараунд у 200 млн дол. США компанії Creatio, оціненої в 1,2 млрд дол. США), понад 80 % з яких припали на ранні стадії Pre-Seed і Seed [10]. Режим «Дія.City» станом на 2024 р. об'єднував понад 3400 компаній; лише впродовж 2024 р. до нього приєдналося 880 нових резидентів (у 2,4 раза більше, ніж у 2023 р.) [11], а сплачені резидентами податки перевищили 18 млрд грн [12]. У 2025–2026 рр. перелік дозволених видів діяльності в межах «Дія.City» розширено на венчурні фонди й НДДКР-компанії [15], запроваджується механізм «Дія.City Invest» для спрощення створення венчурних фондів на основі капіталу великого бізнесу [13; 14] — це створює інституційні передумови для залучення промислових підприємств до інструментів, раніше доступних здебільшого ІТ-сектору.

Наведені показники (табл. 1) та дані про масштаб стартап-екосистеми зростають в один і той самий період, проте офіційна статистика не деталізує джерела фінансування інновацій за ознакою «залучені через стартап-інструментарій» / «традиційні власні кошти», тому пряму статистичну кореляцію (а тим паче причиново-наслідковий зв'язок) на основі доступних агрегованих даних встановити неможливо. У цьому дослідженні зв'язок між двома процесами обґрунтовується структурно-логічно — через показ конкретних каналів взаємодії (розглянутих нижче), а не статистично; кількісна оцінка сили цього зв'язку потребує окремого емпіричного дослідження на мікрорівні, що виходить за межі цієї статті.

Узагальнення наявної практики та наукових джерел дає змогу виокремити п'ять основних моделей взаємодії промислових підприємств зі стартап-екосистемою, які відрізняються порогом входу, рівнем ризику для підприємства та очікуваним ефектом (табл. 2).

Таблиця 2. Порівняльна характеристика моделей взаємодії промислових підприємств зі стартап-екосистемою, систематизовано автором

Модель взаємодії	Поріг входу	Рівень ризику для підприємства	Очікуваний ефект
Корпоративні акселератори	Середній (програма, менторський ресурс)	Помірний	Швидкий доступ до пулу зовнішніх рішень, приплив підприємницької культури [5]
Корпоративне венчурне інвестування	Високий (капітал, юридична структура фонду)	Високий (фінансовий ризик)	Диверсифікація джерел інновацій, потенційний фінансовий дохід
Спін-офф-проекти	Середній (виокремлення підрозділу)	Середній (ризик втрати контролю над технологією)	Комерціалізація власних розробок поза обмеженнями материнської структури
Технологічний скаутинг	Низький (моніторинг ринку без інвестицій)	Низький	Раннє виявлення готових рішень без капітальних витрат
Інноваційні кластери й індустріальні парки	Високий (інституційна розбудова)	Помірний (розподілений між учасниками)	Спільна інфраструктура НДДКР, зниження трансакційних витрат [6; 7]

Логіка табл. 2 підказує послідовність практичного застосування моделей залежно від готовності підприємства до ризику: для першого досвіду взаємодії з екосистемою доцільно розпочинати з технологічного скаутингу як моделі з найнижчим порогом входу, і лише після накопичення організаційної довіри переходити до інституційно складніших форм — участі в акселераторах, а згодом венчурного інвестування чи індустріальних парків. Глобальна практика підтверджує масштаб можливого залучення через акселератори: кожна десята корпорація зі списку Global 2000 одночасно взаємодіє приблизно з 50 стартапами, тоді як типова велика компанія реалізує від п'яти до 25 таких проектів на рік [5]; в Україні кількість акселераторів і провайдерів інновацій (близько 10) та венчурних фондів (близько 30) поки що значно поступається розвиненим ринкам, зокрема Великій Британії (192 акселератори, 158 інкубаторів, близько 300 фондів) [5]. Використання цих моделей у комплексі відповідає логіці відкритих інновацій Г. Чесбро [2] і дає промисловим підприємствам змогу диверсифікувати джерела технологічного оновлення відповідно до власної готовності до ризику, знижуючи залежність від виключно внутрішнього R&D.

Аналіз наявної практики дає змогу виділити шість основних бар'єрів, що стримують інтеграцію промислових підприємств України у стартап-

екосистему, та зіставити кожен із них із конкретним напрямом подолання (табл. 3).

Таблиця 3. Бар'єри інтеграції промислових підприємств у стартап-екосистему та напрями їх подолання, систематизовано автором

Бар'єр	Напрямок подолання
Галузева асиметрія екосистеми: акселератори, венчурні фонди й резиденти «Дія.City» орієнтовані переважно на IT-послуги, оборонні технології та цифрові продукти; галузеві програми для металургії, машинобудування, хімічної та переробної промисловості практично відсутні	Створення галузевих корпоративних акселераторів на базі провідних промислових підприємств або галузевих асоціацій, орієнтованих на матеріалознавство, енергоефективність, автоматизацію виробництва
Низький рівень довіри традиційного промислового менеджменту до зовнішніх розробників	Розвиток програм технологічного скаутингу як інструменту з низьким порогом входу, що дає змогу поступово нарощувати довіру без прямих інвестиційних зобов'язань
Невизначеність процедур захисту інтелектуальної власності під час пілотування рішень стартапів на виробничих майданчиках	Удосконалення нормативно-правового регулювання захисту інтелектуальної власності під час пілотних проектів співпраці підприємств і стартапів
Обмежений доступ малих технологічних команд до капіталомісткої виробничої інфраструктури, необхідної для тестування й масштабування	Формування індустріальних технологічних парків на базі діючих промислових підприємств
Дефіцит кадрів, здатних поєднувати інженерно-технологічну експертизу з підприємницькими компетенціями (домен «людський капітал» у моделі Айзенберга [1])	Залучення університетів як джерела кадрового та дослідницького потенціалу в межах індустріальних технологічних парків
Нерівномірний регіональний розподіл інституцій підтримки: концентрація акселераторів і фондів у Києві за практичної відсутності таких інституцій у промислових регіонах	Розширення застосування механізму «Дія.City Invest» для фінансування промислових технологічних стартапів через залучення капіталу великого бізнесу поза межами столичної агломерації [13; 14]

Варто застерегти, що остання пара в табл. 3 є частковим рішенням: розширення «Дія.City Invest» знижує фінансовий, але не інституційний бар'єр для регіональних стартап-хабів — воно розширює доступ до капіталу, але саме собою не створює акселераційну інфраструктуру поза Києвом. Повне подолання регіональної нерівномірності потребує додаткової регіональної політики підтримки інновацій, що виходить за межі фінансових інструментів і не охоплюється напрямками, розглянутими в цій статті.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Головний практичний висновок дослідження полягає в тому, що інституційна зрілість стартап-екосистеми випереджає масштаб її фактичного залучення до промисловості: режим «Дія.City» та венчурний ринок демонструють вимірне зростання (880 нових резидентів «Дія.City» за 2024 р., 310,5 млн дол. США залучених

стартапами інвестицій), однак цей ресурс спрямований переважно повз традиційні галузі — металургію, машинобудування, хімічну та переробну промисловість. Це створює розрив, а не автоматичний зв'язок із зростанням інноваційної активності промисловості (9,6 % — 16,2 % за 2021–2024 рр.), яке, найімовірніше, значною мірою пояснюється іншими чинниками (зокрема воєнним попитом в оборонно-суміжних галузях); стаття свідомо не стверджує статистично доведеної причиновості, а лише показує структурні канали, якими зв'язок технічно можливий. Практична цінність систематизації моделей взаємодії (табл. 2) та зіставлення бар'єрів і напрямів їх подолання (табл. 3) — в тому, що вона дає керівництву підприємства орієнтир для вибору моделі відповідно до готовності до ризику. Перспективи подальших досліджень пов'язані передусім із розробленням методики мікрорівневого емпіричного оцінювання (на основі фінансової звітності чи опитувань підприємств), яка дала б змогу перейти від структурно-логічного до статистично обґрунтованого висновку про силу цього зв'язку.

Подяки, фінансування та конфлікт інтересів. Дослідження виконано без залучення зовнішнього фінансування. Автор заявляє про відсутність конфлікту інтересів.

1. Isenberg D. The Big Idea: How to Start an Entrepreneurial Revolution. Harvard Business Review. 2010. Vol. 88, No. 6. P. 40–50.

2. Chesbrough H. Open Innovation: The New Imperative for Creating and Profiting from Technology. Boston : Harvard Business School Press, 2003. 227 p.

3. Хаустов М. М., Данько А. Т., Бондаренко Д. В. Стартап-екосистеми як драйвер соціально-економічного розвитку країн, що наздоганяють. Бізнес Інформ. 2022. № 8. С. 47–59. URL: https://www.business-inform.net/export_pdf/business-inform-2022-8_0-pages-47_59.pdf

4. Губарева І. Екосистеми стартапів в Україні: проблеми, тенденції, перспективи. Економіка та суспільство. 2023. № 55. DOI: 10.32782/2524-0072/2023-55-95

5. Моїсєєнко Т. Сучасні напрями взаємодії стартапів з транснаціональними корпораціями. Бізнес, інновації, менеджмент: проблеми та перспективи : зб. матеріалів конф. Київ : КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2023. URL: <http://confmanagement.kpi.ua/proc/article/view/272134>

6. Мірошніченко О. Концепція відкритих інновацій: зміст та практика використання. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка. 2023. № 1(222). С. 88–94. DOI: 10.17721/1728-2667.2023/222-1/11

7. Анопа А. С., Ілляшенко С. М. Новітні організаційні форми інноваційного бізнесу: сутність, особливості функціонування. Науковий журнал «Інтернаукa». Серія: Економічні науки. 2025. № 8 (100), т. 1. С. 77–86. DOI: 10.25313/2520-2294-2025-8-11306

8. Інноваційна діяльність промислових підприємств в Україні під час повномасштабної війни : аналіз. записка. Київ : Національний інститут стратегічних досліджень, 2025. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2025-11/az_innovacii_prom_pidpriemstv-2025_24112025.pdf

9. Інноваційна діяльність підприємств : офіц. стат. інформація. Державна служба статистики України. URL: <https://stat.gov.ua/uk/releases/innovatsiyna-diialnist-pidpriyemstv-1>

10. Казанцев Д. Як працюють інвестиційні фонди в Україні? Топ-20 стартап-інвесторів. Mezha.ua. 2025. URL: <https://mezha.ua/articles/yak-pratsiuiut-investytsiyni-fondy-v-ukraini-top-20-startap-investoriv/>

11. До «Дія.City» у 2024 році приєдналося 880 нових резидентів. Forbes Ukraine. 2025. URL: <https://forbes.ua/news/do-diyacity-u-2024-rotsi-priednalosya-880-novikh-rezidentiv-06012025-26074>

12. Дія.City 3 роки: у яких нішах працюють резиденти найкращого податкового простору Європи. AIN.ua. 2025. URL: <https://ain.ua/2025/02/19/diiacity-3-roki/>

13. Новий проєкт Мінцифри має мотивувати українців інвестувати в оборонні стартапи. Деталі про Дія City Invest. DOU.ua. 2025. URL: <https://dou.ua/lenta/news/about-dii-city-invest/>

14. Мінцифри запускає венчурний механізм для мобілізації мільярдів великого бізнесу — Diia City Invest. InVenture. 2026. URL: <https://inventure.com.ua/uk/news/ukraine/mincifri-zapuskaye-venchurnij-mehanizm-dlya-mobilizaciyi-milyardiv-velikogo-biznesu-diia-city-invest>

15. Особливості оподаткування резидентів «Дія.Сіті» у 2025 році. Юридична Газета. 2025. URL: <https://yur-gazeta.com/dumka-eksperta/osoblivosti-opodatkovannya-rezidentiv-diyacity-u-2025-roci.html>

1. Isenberg D. The Big Idea: How to Start an Entrepreneurial Revolution. Harvard Business Review. 2010. Vol. 88, No. 6. P. 40–50.

2. Chesbrough H. Open Innovation: The New Imperative for Creating and Profiting from Technology. Boston : Harvard Business School Press, 2003. 227 p.

3. Khaustov, M. M., Danko, A. T. and Bondarenko, D. V. (2022), "Startup ecosystems as a driver of socio-economic development of catching-up countries", *Biznes Inform*, No. 8, pp. 47–59.

4. Hubarieva, I. (2023), "Startup ecosystems in Ukraine: problems, trends, prospects", *Ekonomika ta suspilstvo*, No. 55. DOI: 10.32782/2524-0072/2023-55-95

5. Moiseienko, T. (2023), "Modern directions of startups' interaction with transnational corporations", *Biznes, innovatsii, menedzhment: problemy ta perspektvy, KPI im. Ihoria Sikorskoho*, Kyiv.

6. Miroshnychenko, O. (2023), "The concept of open innovation: content and practice", *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Ekonomika*, No. 1(222), pp. 88–94. DOI: 10.17721/1728-2667.2023/222-1/11

7. Anopa, A. S. and Illiashenko, S. M. (2025), "The latest organisational forms of innovative business: essence, features of functioning", *International Scientific Journal Internauka. Series: Economic Sciences*, No. 8 (100), Vol. 1, pp. 77–86. DOI: 10.25313/2520-2294-2025-8-11306

8. "Innovation activity of industrial enterprises in Ukraine during the full-scale war" (2025), analytical note, National Institute for Strategic Studies, Kyiv.

9. "Innovation activity of enterprises", official statistical information, State Statistics Service of Ukraine.

10. Kazantsev, D. (2025), "How do investment funds work in Ukraine? Top 20 startup investors", *Mezha.ua*.

11. "880 new residents joined Diia.City in 2024" (2025), *Forbes Ukraine*.

12. "Diia.City at 3 years: sectors of the residents of Europe's best tax space" (2025), *AIN.ua*.

13. "The Ministry of Digital Transformation's new project to motivate Ukrainians to invest in defence startups. Details on Diia City Invest" (2025), *DOU.ua*.

14. "The Ministry of Digital Transformation launches a venture mechanism to mobilise billions from big business — Diia City Invest" (2026), *InVenture*.

15. "Peculiarities of taxation of Diia.City residents in 2025" (2025), *Yurydychna Hazeta*.